

ANNEX G

A felperes keresete az alábbiak szerint megalapozott.

A Kp. 85. § (1) bekezdése értelmében a kereseti kérelem korlátai között, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 68. § (4) bekezdése értelmében a bírósági döntés meghozatalának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálta.

A Kp. 89. § (1) bekezdésének a) és b) pontjai értelmében, ha a bíróság a jogsértést megállapítja, a közigazgatási cselekményt megváltoztatja, megsemmisíti vagy hatályon kívül helyezi, szükség esetén a közigazgatási cselekmény megsemmisítése vagy hatályon kívül helyezése mellett a közigazgatási szervet új eljárásra kötelezi.

A Met. 68. § (5) bekezdése alapján a bíróság a menekültügyi hatóság döntését nem változtathatja meg.

A bíróság a felperes keresetlevele, az alperes nyilatkozata, a felek előadásai és a közigazgatási és peres iratok alapján megállapított tényállásból kiindulva a következőkre alapozta döntését: A bíróság mindenekelőtt rámutat arra, hogy az Európai Unió joga beépül a tagállamok jogrendjébe, amelyek kötelesek megtenni minden olyan intézkedést, amivel az így kialakított közös jogrend hatékony érvényesülését elősegítik, és tartózkodni minden olyan jogi aktus meghozatalától, amelyek annak gátját képezhetik.

A közösségi jog védelme érdekében a tagállamok kötelesek észlelni azokat a jogi normákat a nemzeti jogrendben, amelyek adott esetben azzal ellentétesek lehetnek. Az Európai Unió Bírósága a Simmenthal- ítéletben (C-106/77.) kimondta, hogy a nemzeti bíróság, amely hatáskörében eljárva köteles a közösségi jog rendelkezéseit alkalmazni, köteles e rendelkezések teljes érvényre jutását biztosítani, és ha szükséges, saját kezdeményezésére visszautasítani a nemzeti jogszabályok ellentétes rendelkezéseinek alkalmazását, még akkor is, ha az ilyen nemzeti jogszabályt utóbb fogadták el. Magyarország Alaptörvényének E cikk (1)-(3) bekezdései értelmében Magyarország az európai népek szabadságának, jólétének és biztonságának kiteljesedése érdekében közreműködik az európai egység megteremtésében. Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján - az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig - az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja. Az e bekezdés szerinti hatáskörgyakorlásnak összhangban kell állnia az Alaptörvényben foglalt alapvető jogokkal és szabadságokkal, továbbá nem korlátozhatja Magyarország területi egységére, népességére, államformájára és állami berendezkedésére vonatkozó elidegeníthetetlen rendelkezési jogát. Az Európai Unió joga - a (2) bekezdés keretei között - megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt. A saját nemzeti jogrendbe beépülő uniós szabályok értelmezése, a nemzeti jog közösségi jognak való megfelelésének megállapítása a tagállami jogalkalmazó (bíró) feladata, azonban a közösségi jog egységes európai értelmezésének letéteményese az Európai Unió Bírósága. A bíróság rögzíti, hogy „közösségi jog

elsőbbségének elve alapján a Szerződés közvetlenül alkalmazandó rendelkezései és az intézmények közvetlenül alkalmazandó jogi aktusai a tagállamok belső jogával fennálló kapcsolatuk tekintetében azzal a hatással bírnak, hogy – pusztán hatálybalépésük ténye folytán – a tagállamok nemzeti jogának valamennyi, a közösségi joggal ellentétes rendelkezését a jog erejénél fogva alkalmazhatatlanná teszik” (C-409/06. sz. 53. pontja, C-336/14. 52. pontja). Az Eljárási Irányelv része az Európai Unió közös menekültügyi rendszerének, mely a tagállamokra nézve kötelező. Az eljárási Irányelv 5. Cikke kimondja, hogy a tagállamok a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó eljárások tekintetében kedvezőbb szabályozást léptethetnek hatályba, vagy tarthatnak hatályban, amennyiben ezek a szabályok ezen irányelvvvel összeegyeztethetőek.

Mindezek alapján a bíróság a jelen ügyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által kezdeményezett, 2020. március 19. napján kelt C-564/18. számú ügyben hozott, valamint a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásban, 2020. május 14. napján C-924/19. és C-925/19. számú egyesített ügyekben meghozott ítéleteket iránymutatónak tekintette a döntése meghozatalakor, mivel a C-564/18. számú előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló jelen ügy tényállása és a C-924/19. és C-925/19. számú előzetes döntéshozatali eljárások alapjául szolgáló ügyek tényállása hasonló, valamint a Met. 51. § (2) bekezdés f) pontjának az Eljárási Irányelv részben azonos jogkérdésre vonatkozik.